א [טוש"ע או"ח סי' תרכז

סעי' ב]:

ם ב מיי פ״ה מהלכות

סי תרכז סעיף ג: סמ ג מיי׳ שם הלכה יב

בי׳ תרכט סעיף יג:

ע ד מיי׳ וסמג שם טור

סעיף א: עא ה מיי׳ שם טור ש״ע

שם סעיף ב:

עב ו מיי שם הלכה א ב

סי׳ תרכט סעיף א ב:

עג ז מיי׳ שם הלכה יב

:סי׳ תרכו סעיף ב שד ח מיי׳ פ״ל מהלכות

:עשין כו

לעזי רש"י

י). להגביה גפן על כלונסאות.

איר"א (יידר"א). קיסוס

רבינו חננאל (המשך)

מעשה לשם סוכה בסכך

הונא, שמואל אומר צריך

לנענע אף על פי שחתכם, אבל רב מכשר אפילו בלא נענוע, אלא כיון

שקצצו והוציאו מתורת מחוברין דיו. כי הא דרב

עמרם חסידא תלה ציצית

בטלית בני ביתו. זה פי׳

. בפרוזמא דאינשי ביתיה.

ותלאם קודם שחתך ראשי החוטין ויפריד החוטין

דרב חייא בר אשי אמר

ליה הכי אמר רב מפסיק

ראשי חוטין וכשירין. ש״מ מדקאמר רב גבי ציצית

פסיקתו זו היא עשייתו.

בר קרון כך שמע מינה דגבי סוכה

קציצתן מן הקרקע של

ים יה יה יה נפז ושל דלעת ושל קיסם

גפן ושל דל עונ ושל קיסם היא עשייתן. ואקשינן על שמואל מיהא דתני

ר׳ חייא. הטיל ציצית

מתוחין מזה הקרן לזה

קרנות, והחוטין

לילית הלכה יד סמג

מתג שם טוש"ע א"ח

ש"ע א"ח סי תרכו

סוכה הלכה כג סמג עשין מג טור ש"ע א"ח

סמג שם טוש"ע א"ח

ל) [לקמן כא:], ב) לקמןכ:, ג) [לעיל ט:], ד) [ב"ק קב. ע"ו ז.], כ) [מנחות מג.], ו) ואין גבוהים י מ"מ לא חשיב גג כיון דאין גבוהים י'. כ"ה בס"ח:. ו) [ל"ל אמרי],

הגהות הב"ח (ל) במשנה כל דבר שהוח מקבל טומאה:

גליון הש"ם רש"י ד"ה לפרזומא כו' אבל כסות לילה חייב. עי' בשער המלך פ"ג מהלכות : לילים

מוסף רש"י

לא אתי אהל ארעי ומבטל אהל קבע. ומבטל להסיר שם הסוכה מכאן (לקמן כא:). הדלה עליה. הרים ופשט עליה כעין דלית שקורין טרייל״א (לעיל מ:)**. ואת הקיסוס.** המתפשט ישרשי כאילן ועיקרו כאילן ועיקרו כאילן וקורין לו אידר"א ומתפשט ועולה על החומות (שם). דאינשי ביתיה. היה מטיל נינית לבגד שמתכסה

רבינו חננאל ל) [דאי] בית נמי בדאית ביד ז' מספות למד ביה י׳ טפחים למה לי למימר, אלא שמע מינה אפילו פחות [מ]י׳ טפחים כיון דקבוע אהלא הוא, דלא גרע מקינופות. לישנא אחרינא אמר רב יהודה אמר שמואל מותר לישן בכילת חתנים בסוכה שאין לה גג, יאין יהי גג, ואע"פ שגבוה י' טפחים. מיתיבי הישן בכילת חתנים כו'. ואסיקנא חתנים כו'. ואסיקנא נקליטין לגבי קינופות לא קביעי, נקליטין לגבי כילה הביעא. דרש רבא בר רב . בסוכה, ואע״פ שיש לה גג ואע"פ שגבוה י' טפחים. כמאן כר' יהודה דאמר נוהגין היינו שהיינו ישנים תחת המטה בסוכה כו׳. לוות המטח בטוכח כד. קסבר לא אתו אהלי עראי ומבטלי אהלי קבע, לא שנא כילה ולא שנא מטה עליה את הגפן ואת הדלעת כו׳. יתיב רב יוסף וקאמר אמר רב עלה וצריך לנענע אחר שקצצן, כלומר צריך

ומשליך והסוכה נעשית מחליה

דופנותיה וסככה אבל זה שקיללן זהו

מעשה שלה שנגמר בהכשר: רמא

דקסבר לילה זמן לילית הוא וראיתם אותו (במדבר טו) פרט לכסות

סומה ° אבל כסות לילה חייב והויא מלות עשה שלה הזמן גרמה ונשים חייבות: **חלאן.** לניליות בכנפות הטלית חוט אחד כפול ד'

ה"ג ובים נמי אע"ג דלא גבוה עשרה כיון דקביע הוי אוהלא דלא גרע מקינופות. והך מלחא שמעתא באפי נפשה הוא דלא חימא בית ככילה דאי לא גבוה לישתרי להוליא ראשו חוץ לחלון: כילת חתנים. אינה כשאר כילה ואין עושין לה גג והיא סביבות המטה וגגה

משופע כשל נקליטין: ליהוי כקינופוס. וליפסלא אף בפחות מי': לגבי הינופות ובית נמי אע"פ שאיז גבוה עשרה כיוז דקביע לא הביעי. לחשוב כמותה ליפסול אוהלא הוא דלא גרע מקינופות ל"א אמרי אף בפחות מי׳: לגבי כילה קביעי. לה אמר רב יהודה אמר שמואל ימותר לישז הלכך אינהו פסלי בי׳ אפילו לית להו בכילת חתנים בסוכה לפי שאין לה גג אע"פ גג וכילה לא פסלה אפילו בי׳ כי לית שגבוהה עשרה מיתיבי הישן בכילה בסוכה לה גג: כר׳ יהודה. לקמן מפרש לא יצא ידי חובתו הכא במאי עסקינן בשיש בפרק הישן: נוהגים היינו ישנים לה גג ת"ש ינקליטין שנים וקינופות ארבעה תחת המטה. דמטה לגבי סוכה אהל פירם על גבי קינופות פסולה על גבי נקליטין עראי הוא שמסלקין אותה ממקום למקום: דלגבה עשויה. לשכב על כשרה ובלבד שלא יהו נקליטין גבוהין מן גבה ולא תחתיה להיות לו אהל הלכך המטה עשרה טפחים הא גבוהין מן המטה לאו שם אהל עליה וטעמא לאו משום עשרה פסולה אע"פ שאין לה גג שאני נקליטין עראי הוא אלא לאו שמה אהל: אבל דקביעי אי קביעי ליהוי כקינופות לגבי כילה דלחוכה עשויה. ולאהל הלכך קינופות לא קביעי לגבי כילה קביעי דרש שם אהל עליה ואע"ג דעראי הוא רבה בר רב הונא מותר לישן בכילה אע"פ לא מיפקע שמיה קמ"ל רבה דטעמא שיש לה גג אע"פ שגבוהה עשרה כמאן כר' דרבי יהודה התם כו': מתני' יהודה דאמר שלא אתי אהל עראי ומבמל היסום. הדלה. טרלי"ד בלע"ו: איר"א בלע"ז והוא נדלה כגפן: אהל קבע דתנן יא"ר יהודה נוהגין היינו פסולה. שאין מסככין במחובר דאמר לישו תחת המטה בפני הזקנים ולימא הלכה מר (דף יב.) באספך מגרנך ומיקבך כרבי יהודה אי אמר הלכה כרבי יהודה הוה בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר אמינא הני מילי מטה דלגבה עשויה אבל הרבה מהן. ומבטלן ברוב: או כילה דלתוכה עשויה אימא לא קמ"ל מעמא דרבי יהודה, דלא אתי אהל עראי ומבטל שקצון. אף לאחר שסככה בהן ולא אמרינן תחילת עשייתה בפסול ופסולה: זה הכלל כו'. בגמרא [ע"ב] יליף אהל קבע לא שנא מטה ולא שנא כילה: בותני מיהדלה עליה את הגפן ואת הדלעת לה: ואין גידולו מן הארץ. כגון עורות בהמה ואפילו לא מקבלי טומאה כגון ואת הקיסום וסיכך על גבה פסולה יואם היה שמחוסרין מלחכה: גבו' ויפיב. רב סיכוך הרבה מהן האו שקצצן כשרה זה הכלל יכל ® שהוא מקבל מומאה ואין גידולו מן הארץ יוסף וקאמר הכי הא דתנן או שקללן כשרה אמר רב עלה נהי דאין אין מסככין בו וכל דבר שאינו מקבל מומאה לריך לחזור ולסותרה כולה אבל לריך וגידולו מן הארץ מסככין בו: גבל' יתיב רב הוא לנענע קלת אותם שהוסככו במחובר לאחר קלילתן דתהוי להו הך יוסף קמיה דרב הונא ויתיב וקאמר או שקצצן כעשייה דאי לא פסולה משום תעשה כשרה ואמר רב יצריך לנענע אמר ליה רב ולא מן העשוי [שם] דהכי משמע סוכות הונא הא שמואל אמרה יאהדרינהו רב יוסף מעשה כשלתה עושה לותה מהשה לאפיה ואמר ליה אטו מי קאמינא לך דלא ראויה לסוכה ולא מן העשוי בפסול אמרה שמואל אמרה רב ואמרה שמואל שאינו ראוי לסוכה ואתה מתהנו אמר ליה רב הונא הכי קאמינא לך דשמואל בתיקון מועט כי האי דמכשר לה אמרה ולא רב דרב אכשורי מכשר כי הא בקלילה ולא הדר סתר לה ומיהו דרב עמרם חסידא סרמא תכלתא לפרזומא נענוע קרוב לסתירה הוא שמגביה כל אחד לבדו ומניחו וחוזר ומגביה דאינשי ביתיה תלאן ולא פסק ראשי חומין את חבירו ומניחו: אהדרינהו רב שלהן אתא לקמיה דרב חייא בר אשי אמר יוסף לחפיה. בכעם: חכשורי ליה הכי אמר רב מפסקן והן כשרין אלמא מכשר. בלא נענוע דקסבר קלילתה פסיקתן זו היא עשייתן הכא נמי קציצתן זו זו היא גמר עשייתה. והיכי דמי היא עשייתן וסבר שמואל לא אמרינן פסיקתן תעשה ולא מן העשוי כגון החוטט זו היא עשייתן והא תני שמואל משום ר' חייא בגדיש לעשות לו סוכה [טו.] שהסיכוך המיל לשני קרנות בבת אחת ואחר כך פסק היה מאליו ואינו נוגע בו לעשות שום מעשה אלא פוחת אחת מדפנותיו ראשי חומין שלהן כשרין מאי לאו שקושר ואח"כ פוסק "לא שפוסק ואח"כ קושר פוסק ונכנס לעומקו ונוטל העומרים

אי קביעי להוי בקינופות. אע"פ שוה יש לה גג ווה אין לה גג מ"מ לא חשיב גג כיון דאין גבוהין עשרה ובשניהם אית ביה חדא לריעותא דנקליטין אין לה גג וגבוה עשרה וקינופות יש לה גג יואין גבוהיס י׳: בורתר לישן בבילת חתנים בסובה אע"פ שיש

לה גג ואע"פ שגבוהה עשרה. אין הלכה כן דאמרינן בסוף פירקין (דף יט:) אביי אשכחיה לרב יוסף דגני בכילת חתנים בסוכה אמר כמאן כר"א משמע דלא שרי אלא בלא גג ואמר בפרק הישן (לקמן דף כו.) רב שרא ליה לרב אחא ברדלא למיגני בכילת חתנים בסוכה משום בקי כלומר דמלטער פטור מן הסוכה משמע דהא לאו הכי אסור בשיש לה גג או כאידך לישנא דשמואל בגבוה

דרב עמרם חסידא רמא תכלתא

עשרה ואע"פ שאין לה גג: לפרזומא דאינשי ביתיה. וכן רב יהודה פרק התכלת (מנחות דף מג.) דקסברי לילה זמן לילית ולא מצות עשה שהומן גרמה הוה ונשים חייבות כרבנן דפרק התכלת (שם) דאמרי הכל חייבין בנינית נשים ועבדים ור"ש פוטר בנשים וכוותיה קי"ל מדדחיק גמרא בריש פרק שני דובחים (דף יח:) לאוקומי תנאי התם כולהו כר׳ שמעון דממעט כסות לילה ומרבי כסות סומא ועובדא דר' יהודה בר אילעאי פ' במה מדליקין (שבת ד׳ כה: ושם) שהיו תלמידיו מחבין ממנו כנפי כסותן דאמרינן ואינהו סבור גזרה משום כסות לילה ואיכא טעמא אחרינא פ' התכלת (מנחות מ:) ומדנהט האי טעמא שמע מינה דהוא עיקר ועוד בפרק במה מדליקין (שבת כו:) גבי האי דפריך דכי היכי דמרבי שאר בגדים לענין טומאה נרבי נמי לענין לילית מאשר תכסה בה ומשני דההוא מיבעי לרבות כסות סומא ומייתי ברייתא דר"ש שמע מינה דכן הלכה וסתם ברייתא דפ"ק דקדושין (דף לד: ושם) גבי מלות עשה שהזמן גרמא דקחשיב לילית ועוד דרבנן דר"ש מוקי פרק התכלת (מנחות דף מג:) וראיתם אותו לכדתניא וראיתם וזכרתם ראה מצוה זו וזכור מצוה אחרת התלויה בה ואיזו זו קריאת שמע אלמא קסברי קריאת שמע דאורייתא וקיימא לן דקריאת שמע דרבנן בפ' מי שמתו (ברכות דף כא.) ומיהו מוה אין ראיה דהא רב יהודה דאמר ק"ש דרבנן ואשכחן דרמא תכלתא לפרזומא דאינשי ביתיה דפרק התכלת והוא דריש כאידך תנא דדרים וזכור מלוה אחרת ואיזו זו כלאים ועוד יש ראיה מפרק שני דברכות (דף יד:) דאמר רב יוסף כמה מעליא הא שמעתא דבמערבא (אמרי) לא יי (אמר) מצות ציצית בלילה ומסיק דאתחולי הוו מתחלי וכיון דמתחלינו גמרינו משמע מהא דלילה

לאו זמן לילית: פסיקתן זו היא עשייתן. גרע עשאה מן הקולים ומן הגרדין דלעיל (דף ט.) דאף על פי שעושין אחרי כן

בעינן

ואחר כך קושר מאי למימרא מהו דתימא

כל הגדילים וקשריהם ונמצאת עשוין בפסול דאין בה אלא חוט אחד ואתא לקמיה כו': הטיל לב' קרנום בכם אחם. שעשה ארבע כפלים ארוכין כשיעור שתי ליליות ותוחב ראשו אחד בכנף זה וראשו אחר בכנף זה וכפף הראשין עד שהגיעו זה לזה לאמלע ארכה:

סכלסא. הטיל לילית: לפרוומא דאינשי ביסיה. לטלית אשתו הלילית לגמרי לא חשבינן ליה עשייתן משום דבעינן תלייה לשם מלוה: ותוחבו בכנף ועודנו חוט א' כופלו והרי הן שמנה כפלים ופוסק ראשין שלהן ונעשין שמנה חוטין ורב עמרם שכח ולא פסקן עד שעשה

הקרן כמתחיות חוטין במסכת, ואחר כך פיסק באמצע ונתפזרו הקרנות כשיריז, שנמצא בכל . בפסיקה בלבד [כשריז], דלא בעינז מעשה אחר. הוא חשוב. ודחינן לההיא יייא, כגון דתני ר' חייא, כגון שקישר ועשה מעשה אח שפסק ביניהם. והא אתא לאשמעינן, מהו דתימא

> מאי לאו קושר. עשה הגדיל בזו ובזו ואחר כך פסק אמלעה ונעשו שתים ואע"פ שנעשו בפסול דכולה קודם שנפסקה חוט אחד הוא: בעינו